

(ตอนที่ 2)

เงินที่นำส่งรัฐ (Levies) ปฏิบัติอย่างไร?

ให้ตรงกับการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

ต่อเนื่องจากตอนที่แล้วที่ได้กล่าวถึงที่มาของชื่อ “เงินที่นำส่งรัฐ” และอะไรบางอย่างที่เข้าข่ายตามความหมายของ “เงินที่นำส่งรัฐ” รวมไปถึงความหมายของรัฐตามการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

มาถึงเรื่องประเด็นปัญหาที่การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนด คือ เหตุการณ์ที่เป็นภาระผูกพัน (Obligating event) ที่ทำให้ต้องรับรู้รายการเงินที่นำส่งรัฐ คือ กิจกรรมตามกฎหมาย ระเบียบหรือ ข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ทำให้ต้องจ่ายเงินที่นำส่งรัฐ บางครั้งกิจกรรมนั้นอาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคตซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องประมาณการหนี้สินตาม TAS 37 จนผู้ปฏิบัติไม่แน่ใจว่า ต้องปฏิบัติตาม TAS 37 หรือ TFRIC 21 ความแตกต่างที่สำคัญคือ TFRIC 21 ให้ถือปฏิบัติเมื่อเหตุการณ์ที่เป็นภาระผูกพันเกิดขึ้น ขณะที่ TAS 37 ปฏิบัติเมื่อหลักการรับรู้ประมาณการหนี้สิน คือ โอกาสการสูญเสียวัตถุทรัพย์ที่มีประโยชน์เชิงเศรษฐกิจหรือความสามารถวัดมูลค่าภาระผูกพันอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นมีความไม่แน่นอน แต่ก็กิจการสามารถประมาณโอกาสหรือความสามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถืออยู่ TFRIC 21 จึงเน้นการปฏิบัติตามหลักของกฎหมาย ระเบียบหรือข้อกำหนดเป็นสำคัญ และแตกต่างจาก TAS 37

นอกจากนี้ การรับรู้รายการเงินที่นำส่งรัฐว่า รับรู้ตลอดช่วงเวลาหรือรับรู้ ณ จุดหนึ่งของเวลา การวัดมูลค่า เช่น การจ่ายตามเกณฑ์ขั้นต่ำ (Threshold) หรือตามยอดเงินที่นำส่งรัฐปีก่อน TFRIC 21 ให้ยึดหลักการสำคัญคือ การปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อกำหนดของเงินที่นำส่งรัฐที่กำหนดให้ปฏิบัติ รวมถึงให้ถือปฏิบัติหลักการนี้กับงบการเงินระหว่างกาลตาม TAS 34 ด้วย จึงอาจแตกต่างจากการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะต้องคำนวณแบบประมาณการยอดภาษีของปี

ท่านผู้อ่านที่สนใจสามารถติดตาม TFRIC 21 นี้ได้จากเอกสารสัมมนาของสภาวิชาชีพบัญชีฯ วันที่ 14 กรกฎาคม 2558 และการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ที่ www.fap.or.th และหากท่านมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ TFRIC 21 นี้โปรดแจ้งให้สภาวิชาชีพบัญชีฯ ทราบเพื่อดำเนินการจัดทำ TFRIC 21 ให้เหมาะสมกับการปฏิบัติในประเทศไทยต่อไป

ต่อจากหน้า 6

(6) มาตรา 17 กำหนดให้ผู้รับหลักประกันมีหน้าที่ยื่นขอจดทะเบียนสัญญาหลักประกัน แก้ไขเปลี่ยนแปลง และให้หลักประกันมีหน้าที่จดทะเบียนเมื่อหนี้ระงับสิ้นไป หรือมีข้อตกลงกันยกเลิกสัญญา หรือเมื่อมีการไถ่ถอน

(7) มาตรา 18 กำหนดรายการจดทะเบียนจะต้องระบุรายละเอียดต่างๆ ที่กำหนดไว้ ได้แก่ วันเดือนปี และเวลาที่จดทะเบียน เป็นต้น เมื่อจดทะเบียนแล้วผู้รับหลักประกันมีสถานะเป็นเจ้าของหนี้มีประกันตามกฎหมายล้มละลายใช้ยื่นกับบุคคลภายนอกได้ และผู้รับหลักประกันมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันก่อนเจ้าหนี้อื่น

(8) การบังคับหลักประกัน แบ่งเป็นการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สิน หรือ การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ ผู้บังคับหลักประกันที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานทะเบียนโดยผ่านการอบรมและประเมินผลอบรมและประเมินผลจากหน่วยงานหรือองค์กรวิชาชีพตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด และการไต่สวนข้อเท็จจริงเหตุแห่งการบังคับคดีในกรณีหลักประกันเป็นกิจการ จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎกระทรวงกำหนด

(9) บทกำหนดโทษ มีทั้งโทษจำและโทษปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีอำนาจเปรียบเทียบได้เมื่อชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนด แต่ไม่เกินสามสิบวัน แล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

โปรดติดตามต่อ ในฉบับเดือนตุลาคม 2558